
HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

LAJER SÁNDOR

Aranka második születésnapja

J. Aranka a tizenkét éves kislányok átlagos életét élte Tatabányán. Iskolába járt, tanult rendesen. „*Csavarogni nem szokott, inkább otthon ül a számítógépe előtt*”, tudtuk meg később az édesanyjától. Ha lement is a játszótérre, akkor a nyolcéves unokatestvérét vitte le játszani, vagy a kutyáit sétáltatta.

A történeti tényállás

Bár J. Aranka a következőkben részletezett esetet szerencsésen túlélte, azért írtam mindezt múlt időben, mert az a bizonyos nap gyökeresen megváltoztatta a kislány életét.

A Tatabányai Rendőrkapitányság ügyelete 2011. március 7-én, 16.45 körül adta ki rádión a szolgálatban lévőknek azt az utasítást, hogy mindenki menjen a Tatabánya, Mártírok u. 95. számú lépcsőházhoz, mivel ismeretlen személy egy üveggel fejbe dobott egy éppen arra sétáló gyermeket, az állatpártól akkor még csak annyit lehetett tudni, hogy súlyos.

Aki nem ismerős Tatabányán, annak leírom a környéket, hogy lássa: a nyomozás első pillanatától milyen nehézséggel álltunk szemben. A bűncselekmény helyszíne amolyan jól ismert szocialista lakótelep. Két tízeleteres szalagház közötti parkoló. Sorházanként hat lépcsőházzal, lépcsőházanként harminc lakással. Így összesen 320 lakásról beszélhetünk ott, ahol pusztán egyetlenegy parkolót két oldalról határoló tömbök vannak.

Már az elsődleges adatgyűjtéskor is megállapíthatóvá vált, hogy a kislányt nem az utcán verték vagy dobták fejbe az üveggel, hanem az ominózus üveget valamelyik ablakból, esetleg a tetőről dobták ki.

Az elsődleges intézkedések és a helyszíni szemle

Mivel egyértelművé vált, hogy biztosan bűncselekmény történt, így azonnal intézkedni kellett. Sor került egy szemlebizottság felállítására, továbbá megtörtént a terület lezárása, beosztottuk, kiknek, hol, illetve mely lépcsőházak-

ban kell az adatgyűjtéseket azonnal elvégezniük, végül egy járőrpárost elküldtünk a kórházba J. Aranka és a mentők után, hátha megtudhatunk valami fontosat. Tekintettel arra, hogy e tevékenységek párhuzamosan zajlottak, így kronológiailag nehéz lenne bemutatnom a nyomozás egész menetét. Így a leírást a szemlével kezdem, mivel ez és a szemlék általában (persze, ha nem megváltoztatott vagy koholt helyszínről van szó) mindig objektív alapot és objektív kiindulási pontot nyújtanak egy-egy bűncselekmény történeti tényállásának megállapításához, illetve a nyomok mint későbbi bizonyítékok felhasználhatóságához.

Tehát a helyszíniszemle-bizottság a munkáját a parkolóban kezdte meg. A bűncselekmény a Mártírok u. 90–95. számú háztömbnél történt. A kislányt az üveg a 94. és 95. lépcsőházak előtti területen találta el. A parkoló aszfaltozott. E ház és a szemközti szalagház között két sorban gépjárművek parkoltak. A bizottság feljegyezte az összes gépkocsi rendszámát az esetleges későbbi kihallgatásokhoz. Az aszfalton zöld és fehér színű, illetve inkább átlátszó üvegdarabok voltak szétszóródva, minden irányban. Már első ránézésre is egyértelmű volt, hogy a két különböző színű üvegszilánk nem egy üveghez tartozott, hiszen színükben, falvastagságukban és anyagszerkezetükben is különböztek. Már csak az volt a kérdés, hogy e két típusú üveg, illetve ezek összetörése egyszerre vagy különböző időben történt, és akár az egyik, akár a másik, annak van-e jelentősége a bűncselekmény szempontjából. Erre a kérdésre nyilván a szemle későbbi szakasza adja meg a választ.

Az aszfalton jól látható vérszenyeződés volt. A jelen lévő tanúk elmondták, hogy a kislány ott feküdt a földön, miután az üveg eltalálta. A vérszenyeződés szintén formátlan volt, de lehetővé tette annak megállapítását, hol állt a lány, amikor az üveg eltalálta, illetve tudott-e még menni, kúszni stb. a becsapódás után. A vérfolt egy helyre összpontosulása azonban megadta a választ, hogy miután az üveg eltalálta, a sértett már nem tudott mozdulni, azaz az üveget valószínűleg nem az alsóbb emeleti ablakokból dobták ki, a sérülés fokából inkább a magasabbról dobásra lehetett következtetni. Az üvegszilánkok és a vérfolt elhelyezkedése már egyfajta támpontot adott számunkra a tekintetben, hogy az üveg merről érkezhett, hiszen az üveg, illetve a becsapódás után a szilánkjai nyilvánvalóan abban az irányban haladtak tovább, amerre a tehetetlenség hatott rájuk. Következésképp az üvegnek ezzel ellentétes irányból kellett érkeznie. De felmerült a kérdés: az átlátszó vagy a zöld színű üveg okozta-e a sérülést? A szemle erre is megadta a választ. Az átlátszó színű üvegtörmelék valamiféle sík felületből származott, tekintettel arra, hogy a nagyobb darab üvegszilánkok maguk is sík felületűek voltak. A nagyobb,

zöld színű üvegtörmelék-darabok között viszont voltak íves formájúak is, valamint egyes zöld színű üvegszilánkokat összetartott egy Don Pedro feliratú címke is. A címkemaradványról jól kiolvasható volt, hogy ez egy habzóbor-típus. Ez a címkedarab vérel szennyezett volt, sőt jobban megvizsgálva, két hajszál is volt benne. Ilyen típusú szennyeződés az átlátszó üvegszilánkokon egyáltalán nem volt fellelhető. Így a kérdés eldőlt: a zöld színű üveg okozta a sértett sérülését. Mivel az üvegszilánkokon és a véren kívül egyéb szennyeződést nem találtunk az aszfalton, így arra is következtetni lehetett, hogy az üveg üres volt, amikor a sértett fejét eltalálta. De vajon az üveg a sértett fején vagy az aszfalton törött-e össze? Ezt ott, helyben nem lehetett megválaszolni, de akkor nem is ez volt a legfontosabb kérdés.

Mindeme megállapítások mellett a technikus összegyűjtötte az üvegcserepeket, külön rögzítette a hajszálakat, a vérből vett mintát, a nagyobb üvegcserepekről sikerült két ujjnyomot is rögzítenie, de mindent összevetve nem mondhatjuk, hogy egy nyomgazdag helyszínnel volt dolgunk, figyelemmel arra, hogy a vér és a hajszál nagy valószínűség szerint a sértettől származott.

Honnan dobhatták ki az üveget? Véletlenül esett ki valahonnan (például egy ablakpárkányról), vagy szándékosan dobták ki? Ha igen, miért? Heccből? A kislányt akarták megijeszteni? Vagy szándékosan meg akarták dobni? Vagy valamelyik ott parkoló autó tulajdonosát akarta így megleckéztetni egyik haragosa? Megannyi kérdés és megannyi verzió, és még csak ott tartottunk a nyomozásban, hogy a parkolóból feltekintettünk a tízemeletes háztömbre, a ránk meredő ablakok erdejére. De nem volt mit tenni, és nem is akartunk mást tenni, mint megtalálni azt a helyet, ahonnan az üveget dobták, és megtalálni azt, aki dobta.

A szemlét így kiterjesztettük a házra. A parkolóban tapasztaltak alapján a dobás legvalószínűbb helyének a 94-es vagy a 95-ös lépcsőházat, azok lakásainak ablakait, illetve a két lépcsőház tetejét tekintettük, ezért a szemlét a lépcsőházakban folytattuk. A lépcsőházakban érdemi nyomot nem találtunk, de kiderült, hogy a lépcsőházak ablakai nyithatók, így esetleges dobási pontként még ezek is számításba jöhetnek. Nem is beszélve arról, hogy a kilencedik és a tizedik emeletek közötti egyik ablak még nyitva is volt. Az igazi megoldást azonban a tetőn látottak hozták meg.

A 94. és a 95. lépcsőházakat egy a tetőn lévő, úgynevezett átkötő folyosó kapcsolja össze. E folyosó egyik ajtaja az egyik, másik ajtaja a másik lépcsőházba, vagy ha tetszik, lépcsőházból nyílik. A folyosóról azonban nem lehet ki-menni a tetőre, mert a kilépést megakadályozza a kétoldalt végigfutó panelekből álló üvegfal. És lám, eme üvegpanelek pont olyanok, mint a parkolóban

talált átlátszó üvegtömelékek. És még valami: az üvegpanelok közül az ajtó-tól számított tizenhatodik kitörött. A darabjai a tetőn voltak. Itt tehát mégiscsak ki lehetett menni a tetőre. Egy-egy ilyen panel szélessége mindössze huszonhárom centi, ebből arra lehetett következtetni, hogy igen vékonynak kell lennie annak, aki e résen akar kijutni a háztömb tetejére. Az átjáró folyosójára kiterjesztett szemle több nyomot is felfedezett. Ilyen volt a tizenötödik és a tizenhetedik üvegpanelról rögzített ujjnyomok, az itteni kitört üvegből vett minta, a borosüveg tetejéről származható zárófolia, két cigarettacsikk, műanyag boros dugó. A legfontosabbat azonban a végére hagytam: a tetőn egy ugyanolyan Don Pedro-s üveget találtunk, mint amilyen az aszfalton volt. E borosüveg azonban a talpán állt a tetőn, viszont a kitörött üvegpaneltól olyan távolságra (114 cm-re), hogy azt nem lehetett csak úgy, a kitörött panelon kinyúlva kitenni a tetőre. Aki azt oda rakta, az kint volt a tetőn, hiszen a 114 cm más következtetést nem engedett meg, mivel egy kidobott üveg – még ha kis távolságra dobjuk is – csak kevéssé képes pont a talpára érkezni és ott meg is állni. Tehát, aki kitette a tetőre a borosüveget, az a 23 cm-es résen ki tudott menni oda.

A tetőről lenézve azonban ugyanazokkal a kérdésekkel találtuk szembe magunkat, mint még az aszfalton. A tetőről dobták le az üveget, vagy valamelyik ablakból? Az véletlenül esett le, vagy szándékosan dobták ki? Az utóbbi kérdésre a lézeres mérések megadták a választ. Közülük is az egyik legfontosabb mérés az volt, amely megállapította, hogy a földön lévő vérfolt – mint becsapódási pont – a ház falsíkjától 416 cm-re volt. Márpedig ha az üveg véletlenül esett volna le akár a tetőről, akár más ablakból, akkor semmiképpen sem kerülhetett volna a fal síkjától több mint négy méterre. Ha véletlenül kibillant volna egy ablakpárkányról, akkor a távolság csupán pár centiméter lehetett volna, és az sem lett volna elképzelhetetlen, hogy már egy alacsonyabban lévő ablakpárkánynak nekiütközve azon széttört volna. Ha pedig szándékosan ejtették volna ki, akkor a becsapódási pont nem lehetett volna messzebb a fal síkjától, mint annak az embernek a karhossza, aki elengedte az üveget. Következtetésként annyi tehát mindenképpen levonható volt, hogy az üveget hajítással indították útjára.

Amikor összegeztük a rögzített nyomokat, némi hiányérzetünk támadt. Ha az a feltételezésünk helyes, hogy az üveget a tetőről dobták le, akkor miért csak egy műanyag dugót és egy záró fóliát találtunk a szemlén? Mivel e kétség nem hagyott nyugodni bennünket, így pár nappal később visszamentünk a tömbház tetejére újabb szemlét tartani. Várakozásunk beigazolódott. Az átkötő folyosó vaslépcsője alatt megtaláltuk a másik üveghez tartozó zárófoliát is, sőt az egyik üveghez tartozó kisméretű címkét is, igaz, ezt há-

rom részre tépett állapotban. Így most már teljesnek lehetett tekinteni a maximálisan begyűjthető nyomok listáját.

A lehetséges szakértők kirendelése

Ezek alapján elsődlegesen igazságügyi ujjnyomatszaktértőt, valamint hemogenetikai szakértőt rendeltünk ki.

Az ujjnyomatszaktértő rendelkezésére bocsátottuk az aszfalton lévő üvegcserepekről rögzített ujjnyomtöredékeket, az átjáró folyosó ép üvegpaneljáról rögzített ujjnyomtöredékeket, valamennyi zárócímkét, a tetőn megtalált üvegcímkét, továbbá a tetőn talált borosüveget.

A hemogenetikai szakértő rendelkezésére bocsátottuk a tetőn talált borosüveg nyakáról, valamint a nyitott lépcsőházi ablak kilincseről levett DNS-mintát.

A nyomok értékelése, a többszöri átbeszélés, sőt a többszöri helyszínmegtekintés ellenére sem tudtuk azonban egyértelműen eldönteni, hogy az üveget a tetőről, valamelyik lépcsőházi ablakból, vagy valamelyik lakásból dobták-e ki. Ahogyan már írtam: az nyilvánvaló volt, hogy az üveget szándékosan dobták el, hiszen a vérfolt faltól való távolsága kizárta mind a párkányról való esetleges kiesést/kibillenést, mind a kézből való pusztá elengedést/leejtést. Azt még a középiskolai tanulmányainkból tudjuk, ha egy tárgy nem szabadeséssel, függőlegesen haladva ér földet, akkor az a tárgy valamilyen parabolapályát vagy annak egy szeletét járja be a kiindulási pont és a becsapódási pont között. Ha ez így van, akkor kis szerencsével (és a fizika törvényszerűségeivel) megtudhatjuk az összetörött üveg kiindulási pontját, hiszen bizonyos adatok a rendelkezésünkre álltak: a tömbház magassága, az egyes emeletek ablakainak magassága, a tető és az egyes emeletek ablakainak távolsága a becsapódási ponttól, a becsapódási pont távolsága a fal síkjától, az üveg mérete és súlya, a sértett magassága, illetve a fején lévő sérülés elhelyezkedése stb. Ha pedig ezáltal megtudjuk a parabolapálya kiindulási pontját vagy annak egy jól behatárolható területét, akkor esetleg kizárható a tető, illetve nem kevés lakáshoz tartozó ablak mint a dobás helye. Miért tulajdonítottunk ennek ilyen nagy jelentőséget? A válasz egyértelmű: ha a kidobott üveg csupán meghatározott ablakokból származhatott, akkor az elkövetői kör nyilvánvalóan csak azokra a személyekre szűkült volna, akik a bűncselekmény elkövetésének idején a meghatározott lakásokban tartózkodtak. Ha viszont a számítás nem tudja kizárni a tetőt mint dobási helyet, akkor

a nyomozás lényegesen nehezebbé válik, hiszen a tetőre bárki fel tud menni még akkor is, ha az adott lépcsőházak kapubejárói számkódosak.

Mindezek alapján kirendeltünk tehát egy fizikus szakértőt is. A szakértővel előzetesen telefonon többször is egyeztetettünk. Elmondtuk, hogy mely kérdésekre kellene a válaszokat megadnia, ő pedig elmondta, hogy e kérdések megoldásához a számításokat egyáltalán el lehet-e végezni, illetve e számításokhoz milyen adatokra (mérésekre) lenne szüksége, illetve kérte, ha lehet, adjuk át a tetőn megtalált üveget. E megbeszélések konstruktívak és teljes mértékben érdemiek voltak, így a véglegesen elkészített kirendelő határozaton már csak egyértelmű, lényegre törő és sallangmentes kérdéseket tettünk fel.

Az adatgyűjtés és a személyek meghallgatása

Miután a tárgyi bizonyítékok összegyűjtésével és azok elsődleges értékelésével végeztünk, rá lehetett térni a személyi jellegű bizonyítékok gyűjtésére. Itt térek vissza az elemzés elején írtakra: az adatgyűjtésre és a sértett elsődleges meghallgatására. E két tevékenység természetesen ilyen élesen nem választható el a szemlétől, mint ahogyan azt a mostani írásomban teszem, hiszen a beszerzett tárgyi és személyi adatokat/bizonyítékokat mindig egymással összevetve és összességében kell elemezni és értékelni. Pusztán a jobb megértés miatt választottam ezt a fajta leírásmódot.

A kórházban nemigen tudtunk érdemben beszélni Arankával. A lány magánál volt ugyan, de a feltett kérdésekre nehezen, vontatottan és sokszor összefüggéstelenül válaszolt, de ez egy ilyen trauma után nem róható fel neki. Összességében annyit tudtunk meg tőle, hogy otthonról a boltba indult. Amikor a szomszéd lépcsőházhoz ért, „valami a fejére esett”, és már csak akkor tért magához, amikor „emberek voltak körülötte”.

Meghallgattuk az édesanyát is, aki még tudott vele pár szót beszélni, mielőtt a mentők a kórházba szállították volna. Neki annyival többet tudott még mondani, hogy a boltba menet felnézett a tömbre, amikor az egyik ablakban egy fiút meg egy lányt látott. A fiú a „középső ujját mutogatva integetett, de nem nekem”. Majd a következő pillanatban elkezdett csengeni a füle. Sajnos ennél többet az anyukától sem tudtunk meg. (Ugye emlékszik, kedves olvasó, a dilemmánkra? Az üveget a tetőről vagy valamelyik ablakból dobták-e ki? A sértett által elmondottak álltak szemben a szemlén tapasztaltakkal. És ez nem az utolsó ilyen jellegű vallomás lesz, amellyel a nyomozás közben találkozottunk.)

Meghallgattuk a nevelőapát is, ő még az orvosi vizsgálatok előtt, de már a kórházban tudott beszélni a kislánnyal. Neki is ugyanazt mondta, mind az édesanyjának, igaz, a fiút és a lányt az egyik kilencedik emeleti ablakban lévőként említette.

Meghallgattuk azokat, akik először siettek a sértetthez és próbáltak segítséget nyújtani neki. A többség azt mondta, hogy az eseményt nem látták, vagy csak az üveg csattanására, vagy sikoltozásra, vagy mások mentőért kiáltására lettek figyelmesek. Gyanúsán viselkedő személyt/személyeket sem az ablakokban, sem a tetőn nem láttak. Igaz, egyrészt, hogy nem is ezt nézték elsősorban, másrészt pedig a hangoskodásra meglehetősen sok ablakból néztek ki kíváncsiskodók. A többiek által elmondottakon felül egy tanú említette, hogy a nyolcadik vagy kilencedik emeleten látott egy ablakot becsukódni. Furcsállotta, mert miközben a kíváncsiskodók mind-mind nyitották az ablakaikat, hogy megnézzék, mi történt, addig valaki pont ekkor zárta be az ablakát.

Beszéltünk az orvossal, illetve a mentőkkel, ők arról tájékoztattak, hogy a sértett sérülése súlyos, életveszélyes. Koponyaboltozati törése van. Tájékoztattak továbbá, hogy a tatabányai Szent Borbála Kórházban megkapja az elsődleges, sürgős orvosi ellátást, de a végleges ellátásra és a végleges műtétre el fogják szállítani a budapesti Szent János Kórházba.

A sebet már kitisztították, és nem találtak benne üvegszilánkokat. Ez választ adott arra a kérdésünkre, hogy a borosüveg a sértett fején vagy az aszfalton törött-e szét. Nyilvánvalóvá vált, hogy az üveg nem törhetett össze a koponyán, mivel akkor a seb felületén vagy annak mélyén üvegszilánkokat kellett volna az orvosoknak találniuk.

Az adatgyűjtés során volt néhány ember, akik egy piros kapucnis felsőt vagy piros színű kabátot viselő személyt láttak a tetőn a bűncselekmény idején.

Ideje volt egyben és összességében értékelni a rendelkezésre álló adatokat és levonni belőlük a lehetséges következtetéseket, felállítani a verziókat.

A beszerzett adatok összegzése

Először is összegezni kellett, hogy mi történt. Eljárást indítottunk ismeretlen tettes ellen, aki 2011. március 7-én, 16.25 körül (az időpontot a mentőállomás központjába beérkezett segélyhívásból tudjuk) a Tatabánya, Mártírok u. 94. vagy 95. számú házból vagy annak tetejéről egy Don Pedro márkájú, zöld színű habzóboros-üveget dobott le, amellyel fejen találta az éppen arra sétá-

ló J. Aranka tatabányai lakost, aki ennek következtében súlyos, életveszélyes sérülést szenvedett.

Másodszor e történeti tényállás alapján meg kellett állapítani a törvényi tényállást is. Mivel a körülményekből arra a következtetésre jutottunk, hogy a szándékosság szinte teljességgel kizárható, úgy ítéltük meg, hogy a testi sértés gondatlan alakzata az (legalábbis az eredmény tekintetében gondatlan), amely kimeríti a Btk. megfelelő tényállását. Ez alapján a nyomozás elrendelésére a 170. § (2) bekezdésbe ütköző és a (7) bekezdés III. fordulata alapján került sor, gondatlanságból elkövetett, életveszélyt okozó testi sértés vétsége miatt.

Számba vettük tehát azokat az adatokat, amelyek már megválaszolták a kriminalisztika hét alapkérdésének némelyikét. Választ kaptunk arra, mi történt, mikor történt, hol történt és mivel követték el a bűncselekményt. A még hiányzó információk nélkül azonban egyelőre nem tudtunk választ adni azokra a kérdésekre, amelyek megadták volna a feleletet arra, hogy ki kivel követte el a bűncselekményt, valamint hogyan és miért történt.

A verziók felállítása és az azokhoz tartozó kérdések

Ahhoz azonban, hogy a választ megkaphassuk, különböző verziókat kellett felállítani. Ezek közül a legfontosabbak a következők voltak:

- 1) Az adott házban, esetleg a környéken lakók követték-e el a bűncselekményt?
- 2) A piros felsőt viselő férfinak köze van a bűncselekmény elkövetéséhez?
- 3) Ha nem a környéken lakók között kell keresni az elkövetőt, akkor ő nem is helybeli, nem is tatabányai lakos?
- 4) A tetőről vagy valamelyik emeleti ablakból dobták-e ki az üveget?
- 5) Az elkövető felnőtt-, fiatal-, esetleg gyermekkorú?
- 6) Az elkövető esetleg hajléktalan?
- 7) Az elkövető és a sértett között van valamilyen kapcsolat? Akár van, akár nincs, az elkövető miért dobta meg a sértettet?
- 8) Ugyanazok dobhatták-e le az üveget, akik annak tartalmát a tetőn (vagy máshol) megitták?
- 9) Ha nem a tetőről dobták le az üveget, akkor az ott megtalált ép üveget csak a mi megtévesztésünkre tette oda valaki? Ha igen, akkor ki?
- 10) A szemlén rögzített két különböző üvegnek van-e köze egymáshoz? Az átlátszó üveget akkor dobták le a tetőről, amikor a zöldet, vagy korábban? Ha pedig azonos időben dobták le, akkor egy vagy több személy dobta-e le?

A Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője célszerűségi okból az eljárás lefolytatásával a Tatabányai Rendőrkapitányságot bízta meg.

A nyomozó csoport felállítása és állampolgári segítség kérése

Úgy ítéltük meg, hogy ezen ügy nyomozásához tapasztaltabb kollégákból álló négyfős nyomozó csoportot állítunk fel, az ő dolguk kizárólag a bűncselekmény elkövetőjének felderítése, személyazonosságának megállapítása és a bűncselekmény bizonyítása.

A Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság és Tatabánya Város Önkormányzata külön-külön kétszázötvenezer forint nyomravezetői díjat tűzött ki annak, aki érdemi információval szolgál az elkövetőről. Ezzel összefüggésben nagyjából ötszáz szórólapon tettük közzé a felhívásunkat: a környék valamennyi lépcsőházában, üzletében, boltjában, óvodájában, iskolájában, orvosi rendelőjében kiragasztottuk, a környék lépcsőházainak valamennyi levelesládájába is bedobtuk (számítva arra az eshetőségre, hogy az elkövető az általa észlelt helyekről letépheti felhívásunkat). Továbbá a díjkitűzést közzétettük valamennyi helyi és megyei médiában is.

A piros felsőt viselő férfi

Tehát az elsődleges feladatunk volt a piros kapucnis vagy piros kabátos férfi megtalálása, ekkor ugyanis még nem állt a rendelkezésünkre az elkövetőre vonatkozó más adat.

A keresést bonyolította, hogy a szemközti házban sikerült felkutatnunk egy olyan lakót/szemtanút, aki az üvegtörés hangjára kinézett az ablakon, és még a mentők kiérkezése előtti percekre is készített fényképeket. Elsődlegesen hasznosnak ítéltük a képeket, arra gondolva, hogyha az elkövető ott maradt a helyszínen megbizonyosodni arról, mi lett a cselekménye következménye, akkor ezeken a felvételeken rajta kell hogy legyen. A képek azonban meglehetősen nagy távolságból készültek, így nem használhattuk a rajtuk lévő személyek elsődleges azonosításához. De több olyan embert is láttunk a felvételeken, akik piros színű felsőt viseltek.

Ismét hosszas adatgyűjtés kezdődött, újabb emberek meghallgatásával. Ennek során azonban a Mártírok u. 95. számú lépcsőházban lakó nő elmondta,

hogy a fia fél öt körül ment fel a tetőre, és piros színű felsőt viselt. Megvártuk, míg a fiú hazaérkezik, és a ruházata lefoglalása után ki is hallgattuk őt. K. G. tagadta, hogy ő dobta volna le az üveget a tetőről. Azt elismerte, hogy járt a tetőn a kérdéses időben, de szerinte 16.45 körüli időben érkezett haza, addig az egyik közeli könyvtárban internetezett. Amikor hazaérkezett, látta a rendőrautókat és a tömeget, és arra gondolt, hogy a tetőn lévő amatőrrádió-antennáit rongálhatták meg. Ezért ment fel a tetőre, de miután meggyőződött arról, hogy a tetőkijáró ajtaja zárva van, le is jött onnan, majd később otthonról is elment. K. G. elmondta, hogy az antennái miatt sűrűn megy a tetőre, és a tetőtérben gyakran lát fiatalokat dohányozni, inni, illetve hajléktalanokat inni, aludni.

Alibijének ellenőrzésekor a nevezett könyvtárban dolgozó hölgy igazolta K. G. állítását. Szerinte K. 16.40-ig biztosan a könyvtárban volt. Ha pedig ez így volt, akkor 16.25-kor nem dobhatta le a tetőről az üveget.

A borosüveg

Másik vonalon kellett a nyomozást tovább folytatni. Ez pedig a borosüveg volt. Felvettük a kapcsolatot a borosüveg címkéjén található gyártóval, a Royalsekt Zrt.-vel. Az értékesítési menedzser készségesen tájékoztatott arról, hogy a kérdéses zöld üveges gyöngyöző bort 2010. november 27-én palackozták, 160 026 palackkal. A menedzser szerint csupán két tatabányai italdiszkonttal vannak kapcsolatban, az egyik a D&Z Kft., a másik a Waldi Kft.

Megkeresésünkre a D&Z Kft. képviselője elmondta, hogy ők csak fehér üveges Don Pedro bort kaptak és árusítottak.

A Waldi Kft. képviselője azonban elmondta, hogy ők tavaly decemberben kétszer is kaptak szállítmányt, az elsőt 14-én, a másodikat 23-án. Ezekből a szállítmányokból Tatabánya területére hét különböző kisboltba is szállítottak. Az egyikben emlékeztek a zöld színű Don Pedróra, de csak körülbelül tudták megmondani, hogy kik vehettek belőle. Közülük kettőt tudott úgy-ahogy megnevezni az eladó: „*A környéken lakó Zita nevű idős nő és Tóth János.*” Elmondta, hogy a Zita nevű nő iker fiúunokáit a közelben lévő Kodály Zoltán Általános Iskola tetején szokta látni mászkálni.

Az első érdemi információ ellenőrzése

Megtaláltuk a Zita nevű nagymamát, ki is hallgattuk. Állítása szerint a környéken lévő kisboltban szokott rendszeresen vásárolni, ami italt vesz, az a

férjének sör, illetve magának vörösbor. A pezsgőt egyikük sem szereti, így sem ezt, sem gyöngyöző bort nem vett soha.

A további adatgyűjtéskor egy újabb tanú azt állította, hogy amikor ő az üvegcsörömpölésre kinézett az ablakon, akkor látta, hogy az iker fiúk egy lánnyal együtt éppen kijönnek a 95. számú lépcsőházból.

Ez után hallgattuk ki a 15 éves *N. P.-t* és *N. M.-et*. Mindketten azt mondták, hogy nincs közük az elkövetett bűncselekményhez, annak időpontjában a szomszédos játszótéren voltak másik öt társukkal. A történetekről az egyik barátjuktól szereztek tudomást, aki később csatlakozott hozzájuk. Ők ekkor mentek az esemény helyszínére. A feltett kérdésre, miszerint hol álltak pontosan a nézelődés idején, azt válaszolták, hogy a tömbház sarkánál is és a 95. lépcsőház bejárójánál is. Mivel a későbbiekben kihallgattuk a másik öt fiatalokút is, akiknek vallomása megegyezett az ikrekével, így megállapíthattuk, hogy valóban nem ők dobták le az üveget. Az egyik barát azonban látta, amint az üveg a sértett fejére esik. Szerinte egyből felnézett, de sem az ablakokból, sem a tetőről nem látott senkit lenézni. Annyi tehát mindenképpen leszűrhető volt ebből, hogy az elkövető nem nézett lefelé, miután ledobta az üveget.

A másodiké...

Meg kellett tehát találni azokat a fiatalokat, akik a kilencedik vagy a tizedik emeleten többször is kinéztek az ablakon, majd behúzódtak, esetleg mutogattak lefelé.

Az egyik tizedik emeleti lakásban meghallgattunk egy 18 éves fiút, *H. D.-t*. Elmondta, hogy otthon volt az egyik barátjával, a 16 éves *S. B.-vel*. Elmondása szerint 16.30 tájt mind a ketten lementek kutyát sétáltatni, valamint az egyik ottani kisboltba „kólát vagy gyömbért venni”. Ez után indultak haza, amikor meglátták a lépcsőházuk előtt történeteket. Ott nézelődtek egy darabig, majd felmentek a tizedik emeleti lakásba, és még egypárszor kinéztek. Többször rákérdeztünk, hogy szoktak-e vásárolni és fogyasztani alkoholt, esetleg habzó bort, de mindig nemmel felelt. De éreztük, hogy valami nincs rendjén. Addig-addig tettük fel újra és újra a borra vonatkozó kérdéseinket, hogy *H. D.* végül elmondta, ő is és a barátai is többször vettek már ilyen bort, közösen szokták meginni. Karácsony előtt vásároltak két, zöld üveges Don Pedrót, a házuk tetején itták meg *S. B.-vel* és a 19 éves *Z. Zs.-vel*.

Kihallgattuk *Z. Zs.-t*, és elismerte a decemberi italfogyasztást. Elmondta, hogy a bort az egyik közeli boltban vették. Az üvegeket, a dugókat és az eltépett

zárócímkeket az összekötő átjáróban hagyták. A kérdéses nap eseményeiről azonban nem tudott nyilatkozni. Állítása szerint december óta nem járt a tetőn. A bűncselekmény idején pedig otthon tartózkodott, ezt a szülei is igazolták.

Kihallgattuk S. B.-t is, ő is elismerte a vásárlás és a tetőn italozás tényét. Állítása szerint a születésnapját ünnepelték (december 16.). Ő is azt mondta, hogy az üvegeket, dugókat, címkeket otthagyták az átjáróban. Azóta ő sem járt a tetőn. A kérdéses napon pedig valóban H. D.-nél tartózkodott, majd fél öt körül lementek a boltba üdítőt venni és kutyát sétáltatni. A kislánnyal történekekről már csak a boltból jövet szereztek tudomást, majd kis nézelődés után visszamentek a tizedik emeleti lakásba.

Ez a két fiú akár lehetett is volna az elkövető, de mindenképpen ellenőriznünk kellett az állításukat. Meg kellett állapítanunk, hogy valóban voltak-e az általuk megnevezett boltban, és ha igen, mikor. A bolttulajdonos elmondta, hogy ismeri a két fiút, mert rendszeresen szoktak nála vásárolni, de arra nem tudott egyértelmű választ adni, hogy a bűncselekmény idején voltak-e nála. Ennek megállapítására előkerestettük az adott napra vonatkozó pénztárszalagot, és 16.27-es vásárlási időponttal találtunk egy kifizetést, egy olyan tételről, amelyről a fiúk beszéltek: 1 db kétliteres gyömbér üdítőital, 220 Ft-ért. Ebből egyértelmű volt, hogy ha a két fiú 16.27-kor a boltban fizetett, akkor 16.25-kor nem dobhatták le az üveget a tetőről. Így tehát ezt a verziót is elvethettük, de legalább arra a két kérdésre megkaptuk a választ, hogy azok dobták-e le az üveget a tetőről, akik megitták a tartalmát, vagy mások, illetve hogy nem a mi megtevesztésünkre rakták oda azt az üveget a tetőre.

A harmadiké...

Következtethet egy újabb verzió, mégpedig a sértett által említett „valamegyik” kilencedik emeleti ablakhoz tartozó lakás. A bűncselekmény időpontjában hatan voltak benne, mindegyiküket kihallgattuk. Mindannyian a lakásban voltak, különböző helyiségekben. Szeszest italt nem fogyasztottak, a kérdéses habzó borról még csak nem is hallottak. Az üveget nem ők dobták le.

A negyediké...

Időközben folyamatosan ellenőriztük azt a verziót is, hogy az elkövető esetleg hajléktalan lehetett. Megkérdeztük az utcán élőket, felkerestük az összes

tatabányai hajléktalanszállót, nappali melegedőt, de sem a hajléktalanok, sem a szociális munkások között nem találtunk olyasvalakit, aki érdemi információval szolgált volna.

Tovább erősödött az az elképzelésünk, hogy az üveget rendezett körülmények között élő fiatalokú dobta le. Olyasvalaki, aki kifért a 23 centis résen, amely a tetőre vezetett.

Az ötödik érdemi információ ellenőrzése

Számos kérdésre megkaptuk a választ, és kizárhattunk néhány lehetséges verziót is, de nem jutottunk közelebb az elkövetőhöz, ezért folytatnunk kellett az adatgyűjtéseket, tanulmányokat.

Sikerült találnunk egy olyan tanút, aki egy addig meg nem nevezett személyről tett vallomást. *Tóth Á.*-t személyesen ismeri, és a bűncselekmény idején látta elszaladni a helyszínről: „*Á. elszaladt a tömbünk melletti parkoló széléig. Nagyon ideges volt, nagyon gyorsan futott. Az biztos, hogy nem nézett vissza, csak rohant előre.*” A vallomása elején pedig azt mondta, hogy a bűncselekmény előtt *Tóth Á.*-t a Mártírok u. 82.-be látta bemenni, és úgy tudja, valamelyik emeleten lakik az egyik haverja. A tanúnak bemutattuk *Tóth Á.* nyilvántartásban lévő személyiigazolvány-képét, és határozottan felismerte azt, akiről a vallomásában beszélt. Mivel a tanú által elmondottak valósnak tűntek, nem volt okunk kételkedni, így először felkutattuk és kihallgattuk a haverként említett *R. B.*-t.

Elmondta, hogy ismeri *Tóth Á.*-t, gyakran jár hozzá, annak ellenére, hogy ő jelenleg Budapesten lakik. A hétvégi közös bulizásokon szoktak találkozni. Azt állította, hogy március 7-én azonban biztosan nem járt nála, mivel ő egész nap vidéken dolgozott. Ennek ellenére a gyanúkat *R. B.* is erősítette, mivel ekként jellemezte *Tóth Á.*-t: „*Az Á.-nak egyébként vannak furcsa dolgai [...] Az egészen biztos, hogy feljár a Mártírok utcai lépcsőházak tetejére. Többször láttam azon a lépcsőháztetősoron is, ahonnan állítólag ledobták az üveget, de a többi lépcsőház tetején is láttam már.*”

E két tanú vallomásában némi ellentmondás volt ugyan, ennek ellenére úgy döntöttünk, hogy kihallgatjuk *Tóth Á.*-t, attól ugyanis, hogy *R. B.* nem találkozott *Tóth Á.*-val, ő még mehetett hozzá, hiszen nem tudhatott arról, hogy *R. B.* aznap dolgozni fog. E miatt pedig a tanú láthatta őt bemenni a lépcsőházba.

Tóth Á. állítása azonban kizárta, hogy a továbbiakban esetleges elkövetőként kezeljük: aznap 6.00-tól 15.00-ig az egyik szomszédos város gyárában

dolgozott. Az édesapjával dolgozik együtt, és munka után egyenesen hazamentek, megebédeltek, és 19 óráig mindketten otthon voltak.

A hatodiké...

Tóth Á. tehát nem lehetett az elkövető. De akkor kiről beszélt a tanú és R. B.? Ekkor már mi sem tudtuk, hogy kiről beszélt a tanú (csak emlékeztetöül: ő a személyiigazolvány-képen határozottan felismerte Tóth Á.-t!), de mint később kiderült, R. B. egy másik Tóth Á.-ról beszélt! Így hát őt is felkutattuk.

A másik Tóth Á. sem ismerte el, hogy köze lenne a bűncselekmény elkövetéséhez. Vallomásaiban elismerte ugyan, hogy ismeri R. B.-t, és hogy rendszeresen járnak szórakozni, de az egészen biztos, hogy március 7-én nem járt sem nála, sem másnál Tatabányán: aznap 9.00-tól 14.00-ig egy belvárosi gyorsétteremben dolgozott, majd elment egy budapesti iskolába, ahová 14.45 táján érkezett, és egészen 20 óráig ott volt.

Mivel őt R. B. olyasvalakinek írta le, mint akinek „vannak furcsa dolgai”, és tudja róla, hogy „feljár a Mártírok utcai lépcsőházak tetejére”, ezért elengedhetetlennek tartottuk a Tóth Á. által elmondottak ellenőrzését.

Ennek érdekében megkerestük a szóban forgó gyorséttermet, annak vezetője elmondta, hogy Tóth Á. aznap 10.30-tól 14.30-ig valóban náluk dolgozott, és egyszer sem hagyta el a munkahelyét. Mivel azonban 14.30 után még vonattal is el lehet úgy jutni Tatabányára, hogy 16.25-kor már a Mártírok utcában legyen valaki, így szükséges volt a Tóth Á. által említett iskola megkeresése is. Az igazgatóhelyettes arról tájékoztatót, hogy az iskolában beléptetőrendszer üzemel. Az igazgatóhelyettes azonban gyorsan lehűtötte reményeinket, mondván, *„előfordulhat, hogy valaki anélkül távozik az épületből vagy érkezik ide, hogy a kártyáját használta volna”*. Így tehát a Tóth Á. 14.26-os érkezési és 20.03-as távozási idejét csupán tájékoztató jellegűnek tartottuk. (Az külön izgalmas kérdés, hogyan lehetett 14.30-ig a gyorsétteremben, ha 14.26-kor már használta a belépőkártyáját a budapesti iskolában.) Így végül nem maradt más választásunk Tóth Á. alibijének végleges ellenőrzésére, mint az iskola bejáratánál elhelyezett kamera felvételének visszanézése. Végignéztük hát 14.26-tól a felvételt. Valóban lehetett látni, ahogy Tóth Á. bemegy az iskolába, és nem láttuk, hogy 16.25-ig elhagyta volna. E felvétel tanúsága szerint kijelenthető, hogy Tóth Á. nem követhette el a bűncselekményt.

Ekkor tehát ott tartottunk, mint a nyomozás első napjaiban: még mindig nem volt érdemi információnk az elkövetőről. Már többször említettem, hogy az adatgyűjtések, tanúkatások folyamatosak voltak. Az egyik tanúkatás folyamán kihallgattunk két, egymástól független személyt, akik újabb, de különböző lehetséges elkövetőkről tettek említést.

A hetediké...

Az egyik tanú csak közvetett módon szerzett tudomást a lehetséges elkövetőről: egy buszmegállóban hallott beszélgetés alapján vélte úgy, hogy a lehetséges elkövető a 19 éves *F. Erika*. E nem igazán meghatározó értesülés ellenére felkutattuk és kihallgattuk *F. Erikát*, ő azonban tagadta a bűncselekmény elkövetését. Elmondása szerint ő az elkövetés idején otthon tartózkodott, beteg, ezt az édesanyja is igazolta.

A nyolcadiké...

A másik tanú által elmondottak jóval ígéretesebbnek tunk. Elmondta, hogy a bűncselekmény elkövetése előtt egy közeli kerékpárboltban volt vásárolni, majd innen indult haza. Amikor a Mártírok u. 95. számú lépcsőház közelébe ért, figyelte az üvegsörömpölésre, és látta, amikor egy átlátszó üveg az aszfalton széttörik. *„Ahogy ezt észrevettem, egyből felnéztem a tízeletesre, és láttam, hogy a tőlem jobbra lévő, legszélő lépcsőház negyedik emeletén az egyik ablakból egy férfi kidob egy zöld színű valamilyen italos üveget, olyan volt, mint egy borosüveg... Ahogy kidobta ezt a zöld színű üveget, akkor láttam, hogy az üveg egy kislány fejére esik, ebben a pillanatban a kislány ordított is egyet.”*

Döbbenetes! Van egy tanúnk, aki látta az egész bűncselekményt. Kérdés, miért nem jelentkezett eddig. Elmondása szerint azért, mert *„egy 2002-es eset miatt féltam a rendőrektől”*. Mivel azonban ez az ügy elég nagy sajtónyilvánosságot kapott, és *„láttam a tv-ben a riportot a kislánnyal”*, így mégis úgy döntött, hogy vallomást tesz.

A kérdéses 4. emeleti lakás pontosítása céljából a tanú a helyszínen pontosan megmutatta az általa említett ablakot.

A lakásban egy öttagú család lakott: anya, apa és három gyerek (tíz-, nyolc- és hatévesek). Közöltük, hogy miért jöttünk, majd házkutatást végeztünk, ez után pedig kihallgattuk a szülőket.

Először az édesapát hallgattuk ki, ő tagadta a bűncselekmény elkövetését. Március 7-én, hétfőn otthon volt, akárcsak a felesége és mindhárom gyerekük is. A két kisebbik DVD-n különféle mesefilmeket nézett, a nagyobbik a másik szobában a PlayStationnel játszott. Ő pedig a számítógépen játszott, a felesége pedig mosott, főzött. Amikor befejezte a számítógépes játékot, átment a nagyobbik gyerekhez a másik szobába, és együtt játszottak tovább a PlayStationön. Úgy emlékszik, hogy a felesége 12.30 körül lett kész az ebéddel. Ebéd után nem sokkal kinézett az ablakon, és látta, hogy a parkolóban nagy a tömeg. Látta, hogy a földön fekszik egy kislány, és vérzik a feje. Egy darabig nézte a történeteket, majd becsukta az ablakot, és a nap további részében is a lakásban volt. Üvegcsörömpölésre, sikításra, hangoskodásra nem figyelt fel.

Ez után kihallgattuk az asszonyt is. A vallomása addig a pontig egyezett a férjével, hogy mindannyian otthon voltak. A reggeli történésekre azonban teljesen másként emlékezett. Szerinte a két nagyobbik gyereket elvitte iskolába, míg a kisebbiket a férje vitte az óvodába. Nyolc vagy fél kilenc körül érkezhettek haza. Ő mosott, majd dél körül nekiállt megfőzni az ebédet. A férje ez idő alatt a PlayStationnel játszott. A két nagyobbik gyerek délután három óra körül érkeztetett haza az iskolából, a kisebbikért pedig – szintén három körül – a férje ment el az óvodába. Megebédeltek, majd ő elkezdett mosogatni. Ekkor üvegcsörömpölésre lett figyelmes, de nem foglalkozott vele, mosogatott tovább. Eközben a férje rágyújtott egy cigarettára, és kinyitotta az ablakot. Miután a férje lenézett a parkolóba, azt mondta a feleségének, hogy „valakit leütöttek az utcán”. Ekkor az asszony abbahagyta a mosogatást, kinézett ő is, és látta, hogy többen is állnak egy vérző fejű kislány körül. Ezután becsukták az ablakot, és többet nem foglalkoztak a történetekkel.

Bár nyilvánvaló különbség volt a férj és a feleség vallomásában, mégis úgy éreztük, hogy még sincs közük a bűncselekményhez. De vajon a tanú hogyan állíthatta oly határozottan, hogy ebből a lakásból dobták ki az üveget?

A kilencediké...

A nyomozás idején folyamatosan kapcsolatban álltunk azzal a kollégával, aki az iskolarendőri feladatokat ellátja. Az egyik iskolából olyan értesülés jutott a birtokába, miszerint a korábban oda járó egyik tizenkettedikes diák azt állította, hogy az unokatestvére dobta fejbe a kislányt.

Az illető kikérdezése után azonban kiderült, hogy valóban mesélt az esetről másoknak, és az is igaz, hogy az unokatestvérét is megemlítette, de azt sosem állította, hogy az unokatestvére dobta fejbe a sértettet, ellenben azt igen, hogy a fejbe dobott kislány az ő unokatestvére.

A szakértői vélemények

Az ujjnyomatszaktörő egyetlenegy azonosításra alkalmas ujjnyomot sem talált, sem a fólikon, sem az eredetben megküldött tárgyakon. A szakértői intézetből pedig azt a tájékoztatást kaptuk, hogy a DNS-vizsgálatot még el sem tudták kezdeni. Az orvos szakértő pedig azt mondta, hogy a sértettet személyesen is meg kell majd vizsgálnia, erre azonban csak a kórházból való kiengetése után kerülhet sor – némi idő elteltével. S még a fizikus szakértő véleménye sem állt a rendelkezésünkre.

A tizedik érdemi információ ellenőrzése

Az első rendőri jelentésekből tudtuk, hogy meghallgattak egy tizenkét éves kislányt, aki azt mondta, egy osztályba jár egy lánnyal, aki a bűncselekmény napján azt mondta neki, lehet, hogy a barátjával felmennek az egyik tízemeletes ház tetejére. Mivel mást nem tudtunk meg, és az elsődleges információk alapján fontosabbnak tartottuk, hogy megállapítsuk a piros felsőt viselő férfi kilétét, így e rendőri jelentés alapján 9-én hallgattuk meg a lányt. Ekkor már azt mondta, ez a bizonyos osztálytárs (*B. M.*) azt hangoztatja az iskolában, hogy ő tudja, kik lehetnek az elkövetők.

Természetesen ez után meghallgattuk *B. M.*-et is. Elmondta, hogy a kérdéses időben otthon volt, és a nappaliban lévő számítógépen játszott. Az ablakon kinézve látta, amint a szomszédos lakótömb tetején, a 94-es és 95-ös lépcsőházat összekötő üveg átjáróban három, általa ismert egyén mászkál (meg is nevezte őket). Az egyikükön bordó felső volt.

Meghallgattuk a három gyermeket is, ők azonban tagadták, hogy a tetőn lettek volna. Elmondták, hogy a bűncselekmény idején az egyik játszótéren voltak, és mindvégig ott játszottak.

Látható, hogy az állítások egyszerre nem lehettek igazak, így felvetődött néhány kérdés: ha a három gyerek nem járt a tetőn, akkor *B. M.* honnan tudta volna, hogy ők hárman épp együtt voltak? Ha pedig ők hárman tényleg

nem voltak a tetőn, akkor B. M. honnan tudta, hogy az üveg ledobásának helye a 94–95-ös lépcsőházak teteje? És miért tartotta fontosnak megemlíteni, hogy az egyikükön bordó felső volt? Mivel e kérdések nem hagytak bennünket nyugodni, ezért 16-ra mind a négy gyereket visszaidéztük a szüleikkel együtt, és újra kihallgattuk őket.

B. M. ragaszkodott az általa korábban elmondottakhoz. Annyiban árnyalta a képet, hogy a megnevezettekkel aznap 15 óráig együtt volt a játszótéren, innen tudta, hogy milyen ruhában voltak. Továbbá, hogy konkrétan nem látta, kik voltak fenn a tetőn, mert csupán az átjáró üvegfalán át látta őket, anynyit azonban ki tudott venni az árnyakból, hogy többen vannak, és olyan ruhákban, amilyenekben ők voltak. Elmondása szerint ő maga sosem volt a tetőn, és a kérdéses lépcsőházak kapukódját sem ismeri.

A másik három gyermek viszont teljes egészében ragaszkodott az általuk elmondottakhoz, a történeten semmiben sem változtattak.

A tizenegyediké...

A patthelyzetet egy néhány nappal későbbi dolog látszott feloldani. Talán a felhívásunkra, talán az anyai együttérzésre hallgatva, 19-én telefonon bejelentést tett egy anyuka, e szerint a 13 éves fia elmesélte otthon, hogy van az iskolában egy társa, akitől azt hallotta, tudja, ki dobta fejbe a sértettet.

Ez után meghallgattuk a fiút is, ő pedig megerősítette az édesanyja által elmondottakat. Elmondta, hogy az általa hallott üveget ledobó személy G. T. (ő ezt a személyt nem ismerte). És láss csodát, mindezt B. M.-től hallotta. B. M. tehát újra tudta, ki az elkövető, de már mást mondott annak.

Emiatt újra meghallgattuk B. M.-et, és ő teljes egészében tagadta a fiú által említett beszélgetést, és ragaszkodott a korábbi háromszemélyes verziójához. Azt is tagadta, hogy ismerne G. T. nevű gyereket.

G. T. személyazonosságát nem volt könnyű megállapítani, de végül is sikerült, így május 2-án kihallgattuk.

Lezárás

És ekkor elérkezett az áttörés ideje. G. T. elmondta, hogy a félévi bizonyítványosztás után a Facebookon felvette vele a kapcsolatot egy általa addig nem ismert, vele körülbelül azonos korú személy. Ő azt állította, hogy ismeri

ri, ezért megbeszélték, hogy 7-én, 15.30-kor a kis Tescónál találkoznak. Egy kis beszélgetés után elindultak a Mártírok utcába, hogy „az egyik ismerőssel” beszélgessenek. Az ismerőst meg is találták, beszélgettek is vele. Ekkor azonban odajött hozzájuk másik négy személy, és az új barátot elkezdtek piszkálni, csicskázgatni. Mivel ezt a szekálást nem bírták tovább, ezért elszaladtak onnan, és az új barát útmutatása alapján a Mártírok utca 95. számú lépcsőházhoz mentek, és az általa ismert kóddal bejutottak. A másik négy egyén nem tudott utánuk menni, mivel ők nem ismerték a kapukódot. G. T. vallo-mása szerint az új barát kitalálta, hogy menjenek fel a tetőre, mert ő már korábban járt ott. Bementek a lépcsőházakat összekötő folyosóra, majd a kitört üvegpanelon keresztül kimentek a tetőre. Egészen a tető széléig merészkedtek, hogy lenézve megállapítsák, még a lépcsőház előtt vannak-e az őket zaklatók. Már nem voltak. Ekkor az új barát kitalálta, hogy dobjanak le valamit a tetőről. Ott azonban nem találtak semmit, csak a kitört átlátszó üvegcserepeket. Ezt G. T. nem akarta ledobni, de elmondása szerint „véletlenül” mégis megrúgott egyet, amely leesett és a parkolóban összetört. Ekkor az új barát kitalálta, hogy keressenek még üveget, és jobban körülnézve megtalálta a két otthagyt borosüveget. Az egyiket átadta neki, és mondta, hogy együtt dobják le őket. G. T. beleegyezett, és megint csak kimentek a tető szélére. Lenézve G. T. látta, hogy egy lány jön a parkolóban, és mondta is, hogy ne dobják le az üvegeket, erre az új barát azt felelte, hogy „még messze van”, és már el is dobta. Mivel látták, hogy a zuhanó üveg biztosan eltalálja a lányt, a becsapódás előtt bejöttek a tető széléről, de még hallották a lány sikítását. Akkor G. T. a nála lévő üveget letette a tetőre, majd az átjárón át berohantak a lépcsőházba, és a lifttel lementek az első emeletig, onnan gyalog mentek a földszintre, hogy a lépcsőház ablakából még megnézhessék a történeteket. Látták, ahogyan a lány a földön fekszik, vérző fejjel. Ennek ellenére a lépcsőház hátsó ajtaján mentek ki a házból, és elváltak. Az új barát gyalog ment haza, míg G. T. egy darabig ott maradt bámészkodni, majd, mint aki jól végezte dolgát, taxival (!) hazament.

Végre pontot tehetünk ennek az ügynek a végére, és megkaptuk a válaszokat. Megdöbbentő volt, hogy a fiú milyen közönyösen mesélte el a történetet, ráadásul kiderült, hogy az új barát B. M. volt.

Az elkövetők gyermekkorúak, így csak annyit tehetünk, hogy a szakhatóságok (családsegítő szolgálat, gyámhatóság, jegyző) értesítése mellett a nyomozást – a Be. 190. § (1) bekezdés d) pontja alapján, figyelemmel a 190. § (2) bekezdésére, valamint a Btk. 22. § a) pontjára – bűntethetőséget kizáró ok miatt megszüntettük.